

Don Winslow
Lángoló város

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Samburu, Inc., 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *City on Fire* (HarperCollins Publishers, New York)

• *Magyarra fordította:* Kovács Anna

Vergilius-idézetek: Lakatos István; *Homérosz-idézetek:* Devecseri Gábor

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2022

Átdolgozott kiadás

- *Borító:* Barczag Andrea
- *Kép:* Shutterstock, Adobe Stock
- *A szerző fotója:* A. Anderson

ISBN 978-963-540-406-3

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

**DON
WINSLOW**
**LÁNGOLÓ
VÁROS**

VINTON

ELSŐ RÉSZ

Pasco Ferri kagylósütése

Goshen Beach, Rhode Island
1986. augusztus

Most lakomára tehát, hogy majd kezdhessük a harcot.

HOMÉROSZ: ILIÁSZ – MÁSODIK ÉNEK

Danny Ryan nézi, ahogy a nő jön ki a vízből, mint egy látomás, amely kiemelkedik álmai tengeréből.

Leszámítva, hogy ő valódi, és bajt fog okozni.

Az ilyen szép nők rendszerint azt okoznak.

Danny tudja ezt; amit nem tud, hogy valójában mekkora lesz a baj. Ha tudná, ha tudna mindent, ami történni fog, lehet, hogy besétálna a vízbe, és addig tartaná a nő fejét a víz alatt, amíg mozog.

De nem tudja.

Így aztán, miközben a ragyogó nap süti az arcát, Danny ül a homokban Pascoparti háza előtt, és méregeti a nőt a napszemüvege fedezékéből. Szőke haj, mélykék szemek és olyan test, amelyet a fekete bikini inkább kihangsúlyoz, mint elfed. A hasa feszes és lapos, lába izmos és sima. Nem képzeled el őt tizenöt év múlva, széles csípővel és a krumplitól meg a vasárnapi gravy szósztól nagy fenékkal.

A nő kijön a vízből, bőre ragyog a napfénytől és a sótól.

Terri Ryan férje bordájába bök a könyökével.

– Mi az? – kérdezi Danny megjátszott ártatlansággal.

– Látom, hogy mustrálsz – mondja Terri.

Mindenki mustrálja: Pat és Jimmy meg a feleségek is, Sheila, Angie és Terri.

– Nem mondom, hogy hibáztatlak – szól Terri. – Szép nagy dudái vannak.

– Jól eldumálunk – felel Danny.

– Ja, de *te* mit gondolsz? – kérdi Terri.

– Nem gondolok semmit.

– Azért a semmiért vagyok én is itt – mondja Terri jobb kezét föl-le mozgatva. Felül a törülközőjén, hogy jobban lássa a nőt. – Ha ilyen didkóim lennének, én is bikinit hordanék.

Terri egyrészes fekete darabot visel. Danny úgy gondolja, jól néz ki benne.

– Én a *te* didkóidat szeretem – mondja.

– Jó válasz.

Danny nézi a gyönyörű nőt, amint felkap egy törülközőt, és megszáritja magát. Sok időt tölthet az edzőteremben, gondolja. Ügyel magára. Fogadni merne, hogy értékesítéssel foglalkozik. Valami drágával... luxuskocsik, vagy talán ingatlan, esetleg befektetések. Milyen pasi mondana neki nemet, vagy próbálna vele alkudozni, hogy garaszkodónak tűnjön fel előtte? Az nem fordulhat elő.

Danny figyel, ahogy elmegy.

Mint egy álom, amiből felébredsz, és nem akarsz felébredni, mert olyan szép álom.

Nem mintha sokat aludt volna tegnap éjjel, és most fáradt. Lecsaptak egy rakomány Armani öltönyre, ő és Pat meg Jimmy MacNeese, fent a francban, Nyugat-Massachusettsben. Kényelmes maffiamunka, amivel Peter Moretti bízta meg őket. A sofőr be volt avatva, mindenki úgy ügyeskedett, hogy senki ne sérüljön meg, de így is hosszú út volt, és pont akkor értek vissza a partra, amikor a nap felkelt.

– Így rendben van – mondja Terri visszadőlve a törülközőjére. – Tőle indultál be, és rám mozdultál.

Terri tudja, hogy a férje szereti, és egyébként is, Danny Ryan hűséges, mint egy kutya. Nem

jellemzője a megcsalás. Terri nem bánja, hogy megnéz más nőket, amíg az eredménnyel hazamegy hozzá. Sok nős pasinak kell időnként valami ismeretlen, de DANNYnek nem.

Még ha kéne is, túlságosan büntudata lenne.

Még viccelődtek is ezzel.

– Meggyónnád a papnak – mondta Terri –, meggyónnád nekem, tán még hirdetést is feladnál az újságban.

Igaza van, gondolja DANNY, miközben kinyúl, és Terri combját cirógatja a hüvelykujja hátuljával, jelezve, hogy Terrinek igaza van, hogy ő *tényleg* felizgult, hogy ideje visszamenni a házba. Terri lesöpri a kezét, de nem túl szigorúan. Ő is begerjedt, érzi a napot, a meleg homokot a bőrén, és a szexuális energiát, amit az új nő hozott.

Benne van a levegőben, mindketten érzik.

Meg valami mást is.

Nyugtalanságot? – töpreng DANNY. Elégedetlenséget?

Mintha az történe, hogy ez a szexi nő kijön a tengerből, és ők hirtelen nem egészen elégedettek az életükkel.

Én nem vagyok, gondolja DANNY.

Minden augusztusban lejönnek Dogtownból Goshen Beachre, mert már az apáik is ezt csinálták, és nekik nincs más ötletük. DANNY és Terri, Jimmy és Angie Mac, Pat és Sheila Murphy, Liam Murphy az aktuális csajával. Kibérelük a kis házakat a parti út túloldalán, olyan közel egymáshoz, hogy a szomszéd tüsszentését is hallani, vagy csak kihajol az ember az ablakon, hogy kölcsönkérjen valami konyhai dolgot. De ettől élvezetes, a közelségtől.

Egyikük sem tudna mit kezdeni a magánnyal. Ugyanazon a providence-i környéken nőttek fel, ahol a szüleik, ott jártak iskolába, most is ott élnek, szinte mindennap találkoznak egymással, és együtt mennek le vakációzni Goshenbe.

„Tengerparti Dogtown”, így nevezik.

DANNY mindig úgy gondolja, az óceánnak kelet felé kéne lennie, de tudja, hogy a part valójában dél felé néz, és finom nyugati ívvel fordul nagyjából egy mérföldön át Mashanuck Pointig, ahol néhány nagyobb ház üldögél bizonytalanul egy alacsony hegyfokon a sziklák fölött. Huszonkét kilométerre délre, kint a nyílt tengeren van Block Island, amely a tisztább napokon odalátszik. A nyári szezonban egész nap, éjszakáig járnak kompok a gileadi dokkuktól, a csatorna másik oldalán lévő halászfalutól.

DANNY régen mindig el szokott menni Block Islandre, de nem kompon, mert mielőtt megházasodott, halászhajókon dolgozott. Néha, amikor Dick Sousa jó hangulatban volt, elhajóztak New Harborba, és megittak egy sört, mielőtt hazaindultak.

Azok jó idők voltak, kardhalakra mentek Dickkel, és DANNYnek ez hiányzik. Hiányzik a kis házikó, amit az Aunt Betty's Clam Shack mögött bérelt, pedig télen huzatos és baromi hideg volt. Hiányzik, hogy lesétált a Harbor Inn bárjába, hogy igyon a halászokkal, és hallgassa a történeteiket, megtanulja a bölcsességeiket. Hiányzik a fizikai munka, amitől erősnek és tisztának érezte magát. Tizenkilenc éves volt, erős, tiszta, és most ezekből semmi sincs meg; zsírréteg rakódott le a dereka körül, és nem biztos benne, hogy el tudna hajítani egy szigonyt, vagy be tudna húzni egy hálót.

Most, a húszas éveinek végén ránézve, DANNY a széles válla miatt kissé alacsonyabbnak tűnik a 183 centijénél, és sűrű barna, vörössel árnyalt haja alacsonnyá teszi a homlokát, amitől némileg kevésbé értelmesnek látszik, mint amilyen valójában.

DANNY ül a homokban, és sóvárogva nézi a vizet. Manapság a legtöbb, amit megtesz, hogy bemeleg és úszik, vagy deszka nélkül szörfözik egyet, ha vannak hullámok, ami augusztusban szokatlan, hacsak nem készülődik hurrikán.

DANNYnek hiányzik az óceán, amikor nincs a közelében.

Az embernek beleivódik a vérébe, mintha a sós víz átfutna rajta. A halászok, akiket DANNY ismer, szeretik és gyűlölik a tengert, olyan, mint, mondjuk, egy erőszakos nő, aki újra meg újra bántja az embert, de mégis mindig visszamegyünk hozzá.

Olykor azt gondolja, talán vissza kellene mennie halászni, de nincs benne pénz. Többé nincs,

mert ott a sok kormányzati szabályozás, és a parttól húsz kilométerre megtelepedett japán meg orosz feldolgozóhajók összeszedik az összes tőkehalat, tonhalat meg lepényhalat, a kormányzat pedig fütyül rájuk, csak a helyi fickókat gyötri.

Mert megteheti.

Így aztán Danny most csak augusztusban jön le Providence-ből a banda többi tagjával.

Reggelente későn kelnek, megreggeliznek a házaikban, aztán átmennek az úton, és együtt töltik a napot a strandon Pasco tanyája előtt, amely egy a tucatnyi deszkaborítású, betonoszlopokon álló ház közül a hullámtörő gát közelében, a Goshen Beach keleti végén.

Napozószékeket állítanak fel, vagy csak törülközőkre fekszenek, a nők boros hűsítőket kortyolgatnak, magazinokat olvasnak és fecsegnek, a férfiak pedig sört isznak vagy horgásznak. Mindig egész csinos kis gyülekezet van itt: Pasco, a felesége, a gyerekei meg az unokái és az egész Moretti-csapat – Peter és Paul Moretti, Sal Antonucci, Tony Romano, Chris Palumbo meg a feleségeik, gyerekeik.

Mindig sok ember látogat ide, jönnek és mennek, jól érzik magukat.

Esős napokon a házakban ülnek és puzzle-t raknak ki, kártyáznak, szunyókálnak, tépik a szájukat, hallgatják a Sox-közvetítések riportereit, ahogy végigdumálják az eső miatti késés időszakát. Vagy esetleg beautóznak a három kilométerre lévő városba, megnéznek egy filmet, esznek egy fagyit vagy vesznek valami enniavalót.

Estéknél a házak közti gyepcsíkokon sütögetnek, általában összedobják a készleteiket, hamburgert és hot dogot grilleznek. Vagy esetleg napközben az egyik pasi átsétál a dokkokhoz megnézni, mi friss, és aznap este tonhalat vagy makrahalat grilleznek, vagy homárt főznek.

Más estéken lesétálnak a Dave's Dockba, leülnek egy asztalhoz kint a nagy teraszon, amely a keskeny öböl túlfelén lévő Gileadra néz. A Dave's Docknak nincs alkoholmérési engedélye, így saját üveg borokat és söroket visznek magukkal, Danny pedig szeret ott kint ülni, nézni a halászhajókat, a rákászokat vagy a Block Island-i kompot, amint megérkezik, miközben hallevest, halat és sült krumplit meg zsíros kagylópuffancsot eszik. Szép és békés odakint, ahogy eltompul a nap, és a víz ragyog az alkonyatban.

Némely estéken csak hazasétálnak vacsora után, összegyűlnek egymás házában további kártyázásra és beszélgetésre, máskor meg elautóznak a Mashanuck Pointhoz, ahol van egy bár, a Spindrift. Ülnek, isznak néhány italt, és hallgatnak valami helyi bárzenekart, talán táncolnak egy kicsit, talán nem. De rendszerint az egész banda ott végzi, és mindig sok nevetés van zárásig.

Ha többre vágnak, kocsikba zsúfolódnak, és áthajtanak Gileadba – vízén 50 méter, de szárazföldön huszonkét kilométer –, ahol van néhány nagyobb bár, amely szinte klubnak is beillik, és ahol a Morettik nem várnak és soha nem is kapnak italszámlát. Aztán hazamennek a házaikba, Danny és Terri pedig vagy beajul, vagy hetyegnek kicsit, és *utána* ajulnak be, majd későn ébrednek, és az egészet újra megismétlik.

– Kell még egy kis napkrém – mondja most Terri, és odaadja neki a tubust.

Danny felül, kinyom egy adag napozókrémet a kezébe, és kezdi eldolgozni a nő szeplős vállán. Terri könnyen leég azzal az ír bőrével. Fekete haj, ibolyakék szemek és olyan bőr, mint egy porcelán teáscsésze.

A Ryanek sötétebb bőrűek, és Danny apja, Marty azt mondja, ez azért van, mert spanyol vér is csörgedezik bennük.

– Még akkoriból, amikor az armada elsüllyedt. Egypár spanyol tengerész kijutott a partra, ők tették.

Ők mind fekete hajú írek, éppúgy, mint az északiak, mint a legtöbb ír, aki Providence-ben kötött ki. Donegal köves földjéről és állandó kudarcából jött kemény férfiak. Kivéve, gondolja Danny, a Murphyk, akik most elég jól megtalálják a számításukat. Aztán büntudatot érez, amiért ezt gondolja, mert Pat Murphy pelenkás koruk óta a legjobb barátja, arról nem is szólva, hogy most már sógorok.

Sheila Murphy felemeli a két karját, ásít, és azt mondja:

– Visszamegyek, lezuhanyozok, rendbe hozom a körmeimet, meg ilyen csajos dolgok.

Feláll a takaróról, és lesöpri a homokot a lábáról. Angie is feláll. Ahogy Pat a férfiak vezetője, Sheila a feleségek főnöke. Tőle kapják az utasításokat.

Sheila lenéz Patre, és megkérdezi:

– Jössz?

Danny Patre néz, és mindketten mosolyognak – a párok mind szexelni mennek vissza, és senki még csak nem is finomkodik ezzel. A házak ma tevékeny helyek lesznek.

Danny szomorú, hogy véget ér a nyár. Mindig az. A nyár vége a hosszú, lassú napok, a sokáig tartó naplementék, a bérelt tengerparti házak, a sörök, a multság, a nevetések, a kagylósütések végét jelenti.

Visszamenést Providence-be, vissza a dokkokhoz, vissza a munkához.

Hazatérést a kis lakásukba, egy nyeregtető, háromszintes épület felső emeletére a városban; egyike a több ezer régi bérháznak, amelyek az üzem- és gyárkorszak tetőpontján tűntek fel egész New Englandben, amikor olcsó lakhatást kellett biztosítani az olasz, zsidó és ír munkásoknak. Az üzemek és gyárak már jórészt eltűntek, ám a háromszintes házak megmaradtak, és egy kicsit még mindig körbelengi őket az alsóbb osztályhoz tartozás levegője.

Dannynak és Terrinek van egy kis nappalija, egy konyhája, egy fürdőszobája, meg egy hálószobája egy kicsi, hátranéző erkéllyel és minden oldalon ablakokkal, ami kellemes. Nem sok – Danny reméli, hogy valamikor igazi házat tud maguknak venni –, de most elegendő, és nem is olyan rossz. Mrs. Costigan az első emeleten csendes öreg hölgy, a tulajdonos, Mr. Riley pedig a földszinten lakik, így mindent kifogástalan állapotban tart.

Mégis, mindent egybevéve Danny gondolkodik rajta, hogy elmenjenek innen, talán még Providence-ből is.

– Talán valami olyan helyre kéne költöznünk, ahol mindig nyár van – mondta tegnap este Terrinek.

– Például hova? – kérdezte Terri.

– Mondjuk, Kaliforniába.

Terri kinevette.

– Kaliforniába? Kaliforniában nincs ott a család.

– Van egy másod-unokatestvérem vagy ilyesmi San Diegóban.

– Az nem igazán család – mondta Terri.

Igen, talán ez a lényeg, gondolja most Danny. Talán jó lenne elmenni valahova, ahol nincs ez a sok kötelezettség – a születésnap partik, az elsőáldozások, a kötelező vasárnapi ebédek. De tudja, hogy ez nem fog megtörténni, Terri túlságosan kötődik a népes családjához, és az apjának szüksége van rá.

Soha senki nem hagyja el Dogtownt.

Vagy ha megteszi, visszatér.

Danny visszatért.

Most vissza akar menni a parti házba.

Szexelni akar, és aztán szundítani egyet.

Dannynak jót tennie egy kis alvás, hogy felfrissüljön Pasco Ferri kagylósütésére.

Terrinek nincs kedve az előkészületekhez. Bemegy a kis hálósobába, behúzza a függönyöket, és leveszi az ágytakarót. Utána lehámozza magáról a fürdőruháját, és a padlóra ejti. Általában lezuhanyozik, amikor visszajön a partról, hogy ne hurcoljon homokot és sót az ágyba. Általában Dannyvel ugyanezt csináltatja, de most nem érdekli. Beakasztja a hüvelykjét a férfi fürdőnadrágjának övébe, mosolyog, és azt mondja:

- Igen, felizgatott téged az a lotyó a parton.
- Téged is.
- Lehet, hogy biszex vagyok – ugratja Terri. – Ó, beindultál, amikor ezt mondtam.
- *Te* indultál be.
- Azt akarom, hogy bennem legyél.

Terri gyorsan elélvez – rendszerint gyorsan. Régen ez feszélyezte, azt gondolta, hogy ettől kurva, de később, amikor beszélt róla Sheilával és Angie-vel, ők mondták neki, hogy milyen szerencsés. Most megemeli a csípőjét, keményen dolgozik, hogy Danny elélvezzen, és azt mondja:

- Ne *rá* gondolj.
- Nem gondolok. Nem fogok.
- Szólj, mikor mész el.

Ez egy rituálé – amióta először csinálták, Terri minden alkalommal tudni akarja, mikor fog Danny elélvezni, és ő most, hogy érzi, mindjárt elkövetkezik, megmondja neki, és a nő megkérdezi, ahogy mindig:

- Jó? Jó?
- Nagyon jó.

A nő szorosán tartja, amíg a kilövellés abbamarad, aztán a kezét Danny hátán hagyja, és a férfi érzi, mikor a nő teste álmosná válik, elnehezül, és akkor lehangolódik róla. Csak pár percet alszik, aztán felébred, és a nőhöz simul.

Szereti, mint az életet.

És nem azért, ahogy néhány ember gondolja, mert John Murphy lánya.

John Murphy ír király, mint az O’Neillek az óhazában. Udvartartása van a Glocca Morra kocsmahátsó szobájában. Ő Dogtown főnöke, amióta Danny apja, Marty ivásra adta a fejét, és a Murphy család átvette a Ryanek helyét.

Igen, gondolja Danny, lehettem volna én Pat vagy Liam, csak hogy nem lettem.

Ahelyett hogy királyi herceg lenne, Danny egyfajta kisebb herceg vagy ilyesmi.

Őt mindig kiválasztják a munkákra, anélkül hogy fizetni kellene a dokkfőnököknek, és Pat gondoskodik róla, hogy másfajta munkát is kapjon időnként.

A dokkmunkások Murphytól kérnek kölcsön, ha fizetni kell a főnököknek, és nincs miből, vagy ha a fizetési csekkjüket feltették egy kosármeccsre, ami rosszul alakult. Aztán Danny, aki John Murphy szavaival „keménykötésű legény”, felkeresi őket. Próbálja ezt egy bárban vagy az utcán tenni, hogy ne hozza őket kínos helyzetbe a családjuk előtt, ne zaklassa fel a feleségüket, ne ijessze meg a gyerekeiket, de van, amikor az otthonukba kell elmennie, és Danny ezt utálja.

Rendszerint kevés szóból is értenek, de némelyikük egyszerű semmirekellő és nagy piás, aki elissza a fizetnivalókat meg a lakbért, és akkor Dannynek egy kicsit meg kell őket ruháznia. De azért nem egy csonttörő. Ilyesmi különben is ritkán történik – egy törött lábú ember nem tud

dolgozni, és aki nem tud dolgozni, az nem tud semmit kifizetni, a kamatot sem, a kölcsönösszegekről nem is beszélve. Így aztán Danny bántalmazza ugyan őket, de nem nagyon.

Ilyen módon Danny keres némi extra dohányt, aztán még ott van a rakomány, amit segít kihozni a dokkból, és a kamionok, amiket ő, Pat és Jimmy néha meglovasítanak Bostonból Providence-be.

Ezeket a melókat a Morettikkel dolgoznak, a fülest és a jóváhagyást a fivérektől kapják, aztán lenyúlják a kamionokat; a vámmentes cigaretta a Morettik automatáiba kerül, a pia a Morettik védelme alatt álló klubokba, a Glocha vagy más dogtowni bárókba megy. Az olyan öltönyöket, amelyeket múlt éjjel szereztek, autók csomagtartójából árulják Dogtownban, a Morettik pedig megkapják belőle a részüket. Mindenki nyer, kivéve a biztosítótársaságokat, de azok basszák meg, mindenképpen irgalmatlan sokat fizettetnek az emberrel, aztán még emelik is a díjat, ha baleset van.

Így Danny megél, de egyáltalán nem úgy, mint a Murphyk, akik megkapják a részüket a dokkfőnököktől, a meg nem hirdetett rakparti munkákból, az uzsorás üzletekből, a szerencsejátékból, a visszaosztott pénzekből a tizedik kerülettől, amelyhez Dogtown is tartozik. Danny mindezekből kap néhány morzsát, de nem ül együtt a Murphykkel a nagy asztalnál a hátsó szobában.

Ez zavaró.

Még Peter Moretti is mondott neki erről valamit.

Együtt mentek le a partra a múltkor, amikor Peter azt mondta:

– Ne vedd sértésnek, Danny, de mint barátod nem győzők csodálkozni.

– Min, Peter?

– Azzal, hogy elvetted a lányát, meg minden – mondta Peter –, mi mind úgy gondoltuk, hogy egy kicsit fel fogsz emelkedni, tudod, hogy értem.

Danny érezte, hogy forróság önti el az arcát. Arra gondolt, ahogy a Moretti-banda ül az elárusítóautomaták hivatalában a Federal Hillen, kártyáznak, presszókávét szürcsölnek, tépik a szájukat. Dannynak nem tetszett, hogy felmerült a neve, különösen ebben az összefüggésben.

Nem tudta, mit mondjon Peternek. Valóban, ő is arra számított, hogy előbbre lép, de ez nem történt meg. Várta, hogy az apósa beviszi a Gloc hátsó szobájába egy „beszélgetésre”, átkarolja, és juttat neki egy részt az utcai akciókból, egy kártyapartit, egy helyet az asztalnál – valamit.

– Nem szeretek nyomulni – felelte végül Danny.

Peter bólintott, és elnézett Danny mögé a horizontra, ahol a Block Island lebegni látszott, mint egy alacsonyra ereszkedett felhő.

– Ne érts félre, úgy szeretem Patet, mint a testvéremet, de... nem tudom, néha azt gondolom, hogy a Murphyk... hát tudod, mert régebben a Ryanek voltak ott, nem? Talán félnek előléptetni téged, mert esetleg lehetnek olyan gondolataid, hogy visszaállítod a régi dinasztiát. És ha neked meg Terrinek fiatok lesz... egy Murphy és egy Ryan? Úgy értem... tudod.

– Én csak meg akarok élni.

– Nem mind azt akarjuk? – nevetett Peter, és ejtette a témát.

Danny tudta, hogy Peter viszályt szít. Kedvelte Petert, barátjának tartotta, de Peter az Peter. És Dannynak el kellett ismernie, hogy van igazság abban, amit Peter mondott. Ő is azt gondolta, hogy az öreg Murphy azért zárja ki őt, mert tart a Ryan névtől.

Danny nem bánja ezt túlzottan, mert Pat jó fej, és keményen dolgozik, jól működteti a dokkokat, és nem felsőbbrendűsködik senkivel. Pat természetes vezető, ő pedig... hát, ha őszinte akar lenni magához, ő egy természetes követő. Ő nem akarja vezetni a családot, átvenni az apja helyét. Szereti Patet, és követné a pokolba egy vízpisztollyal is.

Dogtowni srácok, öröktől fogva együtt vannak – ő és Pat meg Jimmy. A St. Brendan Általánosban, aztán a St. Brendan Gimnáziumban. Együtt hokiztak, lenyomták őket a Mount St. Charles-i francia-kanadai srácok. Együtt kosaraztak, lenyomták őket Dél-Bostonban a fekete srácok. Nem számított, hogy lenyomták őket, keményen játszottak, és senki elől nem hátráltak meg. Legtöbbször együtt vacsoráztak, néha Jimmyéknél, többnyire Patéknél.

Pat mamája, Catherine úgy hívta őket asztalhoz, mintha egy személy lennének:

Patdannyjimyyyyyyy! Az utcán, a kis hátsó udvarokon át. *Patdannyjimyyyyyyy!* *Vacsoraaaaa!* Amikor otthon nem volt kaja, mert Marty túl részeg volt, hogy összedobja, Danny Murphyék nagy asztalához ült le, és serpenyős rostélyost meg főtt krumplit, húsgolyós spagettit evett, pénteken pedig mindig halat sült krumplival, még azután is, hogy a pápa azt mondta, szabad húst enni.

Mivel nem volt saját igazi családja – Danny rendellenesség volt, egyke ír gyerek –, szerette Murphyék terebélyes családját. Ott volt Pat és Liam, Cassie meg persze Terri, és ők befogadták, mintha családtag lenne.

Danny nem ténylegesen volt árva, de valami ahhoz hasonló, mivel az anyja lelépett még csecsemőkorában, az apja pedig eléggé elhanyagolta, mert csak az anyját látta benne.

Ahogy Martin Ryan mélyebbre merült a keserűségben és az ivásban, alig volt alkalmas apja a kisfiúnak, aki egyre inkább az utcán talált menedéket Pattel és Jimmyvel, meg a Murphy-házban, ahol nevetés volt és mosolyok, kiabálás ritkán, kivéve, amikor a lánytestvérek csatáztak a fürdőszobáért.

Danny magányos fiú volt, Catherine Murphy mindig is így gondolta, egy magányos, szomorú fiú, és ki hibáztatná? Ezért, ha a normálisnál kicsit többet volt náluk, Catherine örömmel adott neki egy mosolyt és egy anyai ölelést, egy kis sütit meg mogyoróvajás szendvicset, aztán ahogy felnőtt, és Terri iránti érdeklődése nyilvánvaló lett – nos, Danny Ryan helyes fiú volt a szomszédból, és Terri rosszabbul is választhatott volna.

John Murphy nem volt ebben olyan biztos.

– Olyan vére van.

– Milyen vére? – kérdezte a felesége, bár tudta, mire céloz.

– Az a Ryan-vér – felelte Murphy. – Meg van az átkozva.

– Ne butáskodj – mondta Catherine. – Amikor Marty jól volt...

Nem fejezte be a gondolatot, mert amikor Marty jól volt, ő, és nem John vezette Dogtownt, és a férje nem szeretett arra gondolni, hogy Marty Ryan bukásának köszönheti a felemelkedését.

Ezért John egyáltalán nem volt bánatos, amikor Danny végzett a középiskolában, majd South Countyba költözött, hogy minden istenverte lehetőség közül éppen halász legyen. De ha a srác ezt akarta, akkor ezt akarta, még akkor is, ha nem értette meg, milyen nehéz munkát találni a hajókon, és csak a kardhalas hajón kapott helyet, mert a tulajdonos azt hitte, a Celtics otthon biztosan legyőzi a Lakerst, pedig nem. Ezért ha a tulajdonos meg akarta tartani a hajóját, akkor a fiatal Danny Ryannek a fedélzeten kellett lennie.

Dannynek viszont ezt nem kell tudnia. Minek elrontani a srác örömét?

Pat sem értette Danny lépését.

– Miért csinálod ezt? – kérdezte.

– Nem t'om – válaszolta Danny. – Ki akarok próbálni valami mást. A szabadban dolgozni.

– A dokkok nem a szabadban vannak?

Igen, ott vannak, gondolta Danny, de nem az óceánon, és komolyan is gondolta, amit mondott... valami mást akart, mint Dogtown. Tudta, milyen élet vár rá: megszerzi a szakszervezeti igazolványt, dolgozik a dokkokban, felmarkol egy kis aprópénzt a Murphyk izomembereként. Péntek esték a Providence Bruins-hokimeccseken, szombat esték a Glocban, vasárnap ebéd John asztalánál. Valami többet akart – mindenképp valami mást –, a maga módján akart boldogulni a világban. Tiszta, kemény munkát végezni, saját pénzt, saját otthont szerezni, nem tartozni senkinek semmivel. Persze hiányzott neki Pat és Jimmy, de Gilead csak kábé félórányi, negyvenöt percnyi autótút, és augusztusban úgyis lejönnek ide.

Szerzett magának munkát egy kardhalas hajón.

Először egy totál tudatlan tapló volt, fogalma sem volt, mit csinál, és Dick, akinek rekedtre kellett ordítania magát, amíg próbálta megtanítani Dannynek, mit csináljon, mit ne csináljon; mindennek elmondta Dannyt, több mint egy évig Danny úgy érezte, hogy „Francbamár” a keresztnéve.

De megtanulta.

Elég jó munkás lett, és legyőzte a legtöbb régi fickó előítéletét, miszerint aki nem egy legalább

háromgenerációs halászcsaládból jön, az nem tud hajón dolgozni. És baromira szerette. Lett a huzatos kis házikója, megtanult főzni – hát, legalábbis szalonnás tojást, kagylólevest, csilit –, megdolgozott a fizetéséért, együtt ivott az emberekkel.

Nyaranta a kardhalbérhalászatot dolgozott, telente azokkal a hajókkal tartott, amelyek a vízfenéken élő halakra mentek rá – az atlanti tőkehalra, a foltos tőkehalra, a lepényhalra –, amit csak ki tudtak fogni, amit az oroszok vagy a japók nem halásztak ki, és amit a kormányzat még meghagyott nekik.

A nyarak szórakoztatóak voltak, a telek siralmasak.

Az ég szürke, az óceán fekete volt, és az egyetlen szó, amivel Gileadot télen le lehetett írni, a „sivár”. A szél úgy járta át a házikóját, mintha csak meghívták volna, és éjszakánként Danny vastag kapucnis felsőt viselt az ágyban. Amikor a hajók ki tudtak menni télen, az óceán mindent elkövetett, hogy megölje az embert, amikor meg nem lehetett kimenni, a merő unalom tette meg a magáét. Nem lehetett mást csinálni, mint inni, nézni, ahogy nő a pocakod, és zsugorodik a pénztárcád. Kinézni az ablakon át a ködbe, mintha egy aszpirines üvegben élnél. Talán kicsit nézni a tévét, visszabújni az ágyba, vagy felvenni a kötött sapkát, bepréselni magad a kétsoros kabátodba, és lemenni a dokkokhoz megnézni, hogy a hajód éppolyan nyomorultan himbálózik ott, amilyen te vagy. Elmenni a bárba, beülni, és siránkozni a többi fickóval, és ha még nem lennél elég boldogtalan, vasárnaponként mindenképp megnézni a Patriotst.

De azokon a napokon is, amikor ki tudtak hajózni, úristen, milyen hideg volt, fogcsikorgató hideg még annyi réteg ruhában is, amiben úgy nézett ki az ember, mint egy rohadt Michelin-baba. Meleg hosszú alsó és hosszú ujjú ing, vastag gyapjúzokni, gyapjúpulóver, szvetter és tollkabát, vastag kesztyű, és Danny még mindig fázott. Kint volt a dokknál hajnali négyre, aprította a jeget a kötélzetről és a felszerelésről, amíg Dick vagy Chip Whaley, Ben Browning, vagy akinek épp dolgozott, megpróbálta beindítani a motort.

Aztán átvágtak a csatornán, ki a Harbor of Refuge felé, a tajtékos hullámok ráloccsantak a hullámtörő gát jeges köveire, utána vagy a nyugati vagy a keleti átjárón mentek, attól függően, hol voltak a halak. Néha három vagy négy napig kint voltak, néha egy hétig, ha jól sikerültek a dolgok, és a többiekhez hasonlóan Danny két- vagy háromórás rövid alvásokat csípett el az őrsegek vagy a hálók kivetése, behúzása és a zsákmány raktérbe lerakása között. Lement a fedélzet alá, hogy didergő keze közé fogjon egy csésze gőzölgően forró keserű kávét, esetleg behabzsoljon egy tál csilit vagy hallevest. Reggel mindig szalonnás tojás és pirítós volt, amennyit csak meg bírt enni, mert a kapitányok sosem fukarkodtak az étellel; az ilyen keményen dolgozó embereknek enniük kell.

Az útjaikon, amikor elég szerencsések voltak, hogy teljesítsék a kvótájukat, akárkiről volt szó, a kapitány azt mondta, együtt vannak benne, és az pompás érzés volt, hogy megcsináltad a dolgot és megkapod a jutalmat, egy kövér csekk az, ami mutatja a részedet az egész zsákmányból. És az emberek büszkén mentek haza a feleségükhöz vagy barátnőjükhöz, hogy ételt tudnak tenni az asztalra, el tudnak menni moziba és vacsorázni.

Máskor, a rossz időkben a hálók majdnem vagy akár teljesen üresen kerültek a felszínre, és úgy tűnt, az egész sötét Atlanti-óceánban nincs egy hal sem, a hajó pedig az egész legénységre kiható szégyenérzettel oldalgott vissza a kikötőbe, mintha valami rosszat tettek volna, mintha nem lennének elég jók. A feleségek meg a barátnők pedig tudták, hogy halkan kell járni, mert a férfiak dühösek, szégyenkeznek, nem érzik magukat eléggé férfinak, a jelzőlog meg a lakbér esetleg nem lesz kifizetve, és az autó szükséges javításaival is várni kell.

És ez egyre többször történt meg.

Viszont a nyarak, a nyarak csodások voltak.

Nyaranta Danny a könnyű és gyors kardhalas hajón volt, kék vizeken, kék ég alatt úzték a zsákmányhalakat, és Danny közvetlenül a hajóorrban kapott helyet, mert jó szigonyos volt. És Dick, ő úgy talált rá a kardhalakra, mintha egy volna közülük. Egy kurva élő legenda abból a kikötőből. Időnként elvittek ügyfeleket sporthorgászatra – gazdag fazonokat, akik megengedhették maguknak, hogy kibéreljenek egy hajót legénységgel együtt, és kardhalra meg tonhalra mentek

bottal meg zsinórral; olyankor főként Danny dolga volt felaprítani a csalit, és gondoskodni róla, hogy az ügyfélnek legyen hideg söre. Megfordult azon a hajón néhány elég híres ember, de Danny azt sosem felejtí el, amikor Ted Williams – a kicseszett Ted Williams – jött, aki jó fej volt, és egy százas borraivalót adott Dannynek, amikor végeztek.

Más alkalmakkor azért mentek ki kardhalat fogni, hogy eladják a piacokon, olyankor ez az üzletről szólt, Danny állt a hajóorrban a szigonyával, és amikor találtak egy csapat kardhalat, Danny elhajította a szigonyt, amely egy nehéz bójához volt rögzítve, ezzel fárasztották ki a kardhalakat, és olykor öt vagy hat kardhalat „kötöztek” így le, majd a kifáradt halakat felküzdötték a hajóra. Azok rettentően csodás napok voltak, mert alkonyatkor jöttek be, ünnepeltek, ittak és buliztak, utána meg Danny arccal zuhant az ágyba, boldog kimerültséggel, és másnap felkelt, hogy mindezt újra megtegye.

Szép idők.

Az egyik ilyen nyáron, az egyik ilyen augusztusban, amikor a dogtowni banda lent volt a parton, Danny csatlakozott hozzájuk inni, és hot dogot meg burgert enni, és meglátta, hogy Terri több, mint Pat húgocskája.

A haja fekete volt, mint a téli tenger, a szeme nem kék volt, Danny esküdött rá, hogy ibolyaszínű, és apró teste egyes helyeken vékony, de más részeken telt. Akkoriban nem volt pénze parfümre, meg az anyja úgysem hagyta volna, hogy vegyen, így vaníliakivonatot kent a füle mögé, és ma Danny azon viccelődik, hogy még most is merevedése tud lenni egy cukros sütitől.

Emlékszik, amikor először értek egymáshoz, valami homokdűnék mögött ölelkeztek. Forró, nedves csókok, Terri nyelve élénk meglepetés volt, ahogy ki-be mozgott Danny szájában. Annyira boldog volt, amikor Terri hagyta, hogy kinyisson két gombot a fehér blúzán, becsúsztassa a kezét, megérintse.

Pár héttel később, az egyik forró, párás augusztusi éjszakán, Danny autójában voltak a parton, kigombolta Terri farmerét, és a lány megint meglepte, mert megemelte a csípőjét, hogy beférjen a keze, és benyúlt a sima fehér pamutbugyija alá, a lány nyelve gyorsabban mozgott az övében, szorosabban ölelte, és azt mondta, *Csináld, igen, csináld*. Egy másik este cirógatta, a lány megmerevedett, nyöszörgött, és Danny rádöbrent, hogy Terri elélezett. Neki olyan merevedése volt, hogy már fájt, aztán érezte, hogy a lány apró keze lehúzza a farmere cipzárját, benyúlt a nadrágjába bizonytalanul és ügyetlenül, de utána megragadta, simogatta, és ő az alsónadrágjába élvezett. Az ingét rá kellett húznia a farmerére, hogy elrejtse a sötét foltot, mielőtt visszamentek, hogy csatlakozzanak a ház előtt üldögélő bandához.

Danny szerelmes volt.

Ám Terri nem akart egy halász barátnője, sem egy halász felesége lenni.

– Nem tudok ilyen messze lent élni – mondta.

– Fél óra – felelte Danny.

– Negyvenöt perc – válaszolta Terri. Annyira kötődött a családjához, a barátaihoz, a fodrászához, a templomához, a háztömbjéhez, a környékhez. Terri dogtowni lány volt, és mindig az lesz. Goshen rendben volt néhány hétre nyáron, de sosem tudott volna ott élni, különösen úgy, hogy Danny éjszakákra elmegy, ő meg aggódjon, hogy visszajön-e. És igaz volt, Danny tudta, hogy haltak meg odakint udvarlók és férjek, lecsúsztak a fedélzetről, bele a jeges vízbe, vagy szétcsapódott a fejük, amikor egy hálótartó rúd vadul meglendült a szélben. Vagy halálra itták magukat, amikor nem ment a halászat.

És nem volt benne pénz.

Egy fedélzeti munkásnak semmiképp.

Ha volt egy hajód, kifoghattál pár jó szezont, de még a hajótulajdonosok többségét is kár érte azzal, hogy a halak kezdtek kifogyni.

Terri kényelemben nőtt fel a Murphy-házban, és nem akart szegény „halászfeleség” lenni, ahogy nevezte.

– Apa tud neked szerezni szakszervezeti igazolványt – mondta –, és melót a kikötőben.

A providence-i kikötőben, vagyis nem Gileadban.

A dokkok, himbálózott előtte a kivetett horog.

Jó pénz, jó szakszervezetes munka, és aztán ki tudja? Előrelépés a Murphyknél. Talán egy irodai állás szakszervezeti tisztviselőként, valami ilyesmi. És belekóstolhat a Murphyk más üzleteibe. Amit különben is megtett volna, ha az apja nem iszik el mindent. Az örege olyan gyakran volt részeg, hogy teherre vált, és a többiek kirakták a vezetői állásából, aztán meg kirakták mindenből. A régi idők kedvéért löktek neki annyit, amiből megélhet, és ennyi.

Volt olyan idő, amikor Danny még kisfiú volt, hogy a Marty Ryan név félelmet keltett. Ma már csak sajnálatot kelt.

Danny egyáltalán nem akarta ezt, nem akarta, hogy dolga legyen a zsarolásokkal, az uzsorával, a szerencsejátékkal, az úti rablásokkal, a szakszervezettel. A probléma az volt, hogy Territ akarta – vicces volt, okos, és meghallgatta őt anélkül, hogy bevette volna a hülyeségeit, de azt nem viselte el, hogy legalább el ne jegyezzék egymást, az ő hajókról származó bevétele pedig nem volt elég egy gyémántra, az esküvőről nem is szólva.

Így Danny elfogadta az igazolványt, és visszament Dogtownba.

Az első ember, akinek elmondta, hogy meg akarja kérni Terri kezét, Pat volt.

– Adsz neki gyűrűt? – kérdezte Pat.

– Ha lesz pénzem valami megfelelőre.

– Menj el Solly Weisshez.

Weissnek Providence belvárosában volt ékszerüzlete.

– Én Zalesre gondoltam – mondta Danny.

– És fizeted a csaló kiskereskedelmi árat? – felelte Pat. – Elmész Sollyhoz, megmondod neki, hogy hozzánk tartozol, hogy kinek lesz, és ő kitalál neked egy jó árat.

Nem véletlenül volt az a nem hivatalos állami mottó, hogy „ismerek egy fickót”.

– Nem akarok olyan gyémántot adni Terrinek, ami leesett egy teherautóról – válaszolta Danny. Pat nevetett.

– Ezek nem lopottak, jézusom, mit gondolsz, miféle tesó vagyok én? Mi vigyázunk Sollyra. Hallottad, hogy valaha is kirabolták?

– Nem.

– Miért gondolod, hogy lopott? – kérdezte Pat. – Nézd, ha szégyenlős vagy, elmegyek veled.

Így hát bementek a városba Sollyhoz, aki eladott Dannynek egy egykarátos princess csiszolású gyémántot részletfizetésre, kamat nélkül.

– Mit mondtam? – kérdezte Pat, amikor elhagyták az üzletet.

– Ez így működik, mi?

– Ez így működik – mondta Pat. – Most viszont el kell menned az öregemhez, és oda nem megyek veled.

John Murphys Danny a Glochan találta meg – hol másutt –, és öt percet kért tőle. John hátravitte, leültette a bokszában, és csak nézett rá; nem könnyítette meg a dolgot.

– Azért jöttem, hogy megkérjem a lánya kezét – mondta Danny, ódivatú hülyének és nagyon beijedtnak érezve magát.

John annyira akarta vejének Danny Ryant, amennyire egy belobbant aranyeret, de Catherine már figyelmeztette, hogy ez valószínűleg meg fog történni, és ha boldog otthont akar, akkor jobb, ha beleegyeznek.

– Találok neki valaki mást – mondta akkor John.

– Nem akar mást – felelte Catherine –, és intézzük el ezt a dolgot, mielőtt bő lebernyegben sétál az oltárhoz.

– Felcsinálta a srác?

– Még nem – mondta Catherine. – Még nem is fekszenek le egymással, ha hihetünk Terrinek, de...

Így aztán John végigcsinálta a koreográfiát Dannyvel.

– Miből szándékozod eltartani a lányomat?

Mit gondolsz, mégis, hogy miből, gondolta Danny. Te szereztél nekem igazolványt, munkát a

dokkokban, meg némi mellékest.

– Keményen dolgozom – mondta Danny. – És szeretem a lányát.

John leadta neki az egész „a szerelem nem elég” szöveget, de végül áldását adta. És aznap este Danny elvitte Territ egy klassz vacsorára a George'sba, a lány pedig úgy tett, mintha meglepődne, amikor fél térdre ereszkedett, és feltette a kérdést, annak ellenére, hogy ő mondta a bátyjának, tegyen róla, és okosítsa ki Dannyt, hogyan szerezzen egy jó gyűrűt anélkül, hogy adósságba verné magát.

Az esküvő kifinomult volt, ahogy John Murphy lányához illik.

Nem olasz módra kifinomult, odáig nem mentek el, de az összes olasz ott volt, és borítékokkal jöttek – Pasco Ferri és a felesége, a Moretti fivérek, Sal Antonucci, a felesége meg Chris Palumbo. Dogtown minden befolyásos írje ott volt, még Marty is felbukkant az esküvői szertartáson a St. Mary-templomban, és később a fogadáson a Biltmore-ban. Mindezt John fizette, de a nászutat nem, így hát Danny és Terri a Blackstone hídon át egészen Newportig utazott egy háromnapos hétvégére.

Amikor Danny és Terri összeházasodott, senki sem örült jobban, mint Pat.

– Mindig is tesók voltunk – mondta Pat a próbavacsorán. – Ez most már hivatalos.

Igen, hivatalos volt, így Terri végre megadta magát.

Lelkesen, energikusan – Dannynak nem volt oka panaszkodni. Most sincs. Öt éve tart a házasságuk, és a szex még mindig jó. Az egyetlen probléma, hogy Terri még nem esett teherbe, és mindenki tökéletesen rendben lévőnek érzi, hogy állandóan erről kérdezzesse. Danny tudja, hogy ez bántja őt.

Danny nem siet a gyerekcsinálással, nem tudja, akar-e egyáltalán.

– Ez azért van, mert téged farkasok neveltek – mondta neki egyszer Terri.

Ami nem igaz, gondolja Danny.

A farkasok helyben maradnak.

Most ránéz a kis ébresztőórára a régi komód tetején, és látja, hogy ideje indulni a Pasco kagylósütése előtti találkozóra a Spindriftbe.

A szeptemberi munka ünnepe előtti hétvégén, szombat este Pasco Ferri mindig tart egy partit, és mindenkit meghív. Csak elsétálsz Pasco mellett a parton a háza előtt, látod a gödrot, amit ás, és ő meghív, nem számít, mi van. Az egész napot annak a gödörnek a kiásásával tölti, telirakja szénnel, aztán hozza a különböző kagylóféléket, vénuszkagylókat, frissen a vízből.

Danny néha vele megy, áll bokáig a dagály után megmaradt pocsolyák meleg iszapjában, és kotorászik a hosszú nyelvű kagylógyűjtő gereblyével. Lassú munka, felemelni a gereblyét a vízfénékről, az ujjaiddal áttúrni a fémhálón fennakadt iszapot, hogy megtaláld a kagylókat, azután beleborítani őket a vödörbe, ami abban a kerékbelsőben lebeg, amit Pasco az övére rögzített egy darab kirojtosodott régi szárítókötéllal. Pasco kitartóan dolgozik, mint egy gép – deréig meztelen, mediterrán bőre mélybarnára sült, hatvanvalahány éves, de izmai még kemények és szálkások, mellizmai épp csak elkezdtek megereszkedni. A fickó irányítja New England egész déli részét, de baromi boldog, hogy állhat a napon az iszapban, úgy dolgozik, mint egy öreg *paisan*.

Igen, de hány fazont nyíratott már ki ez az öreg *paisan*, Danny ezen tűnődik néha, miközben figyel, milyen békésen és elégedetten dolgozik. Vagy ő maga csinálta? A helyi szóbeszéd szerint Pasco személyesen intézte el Joey Bonhamet, Remy LaChance-t meg a McMahan testvéreket Bostonból. Késő esti whiskyzós beszélgetéseken Peter és Paul arról pusmogott, hogy Pasco nem puskás gengszter volt, hanem dróttal vagy késsel végezte a munkáját, olyan közlelő, hogy érezze az izzadság szagát.

Volt, amikor Pasco és Danny elment az Almacsba, hogy vegyenek egy kis csirkecombot, aztán átautóztak a Narrow Riverhez, ahol Pasco egy hosszú madzagot kötött a csirkére, bedobta a vízbe, aztán nagyon lassan visszahúzta. Az történt, hogy egy kék tarisznyarak belemélyesztette az ollóit a húsba, és nem is engedte el, amíg Pasco szépen be nem húzta a hálóba, amit Danny tartott neki.

– Ez egy lecke neked – mondta egyszer Pasco, miközben nézték, ahogy a rák csapkod a vödörben, próbálva kijutni. Aztán egy másik darab csirkére kötött madzagot, és addig ismételte

az eljárást, amíg lett egy vödörnyi rájuk, amit megfőzhettek aznap este.

A lecke: ne ragaszkodj olyasmire, ami behúz a csapdába. Ha elengeded, időben engedd el.

De jobb, ha egyáltalán nem ugrasz a csalira.

Danny és Liam beugranak Pat Camryjába, és öt perc alatt áthajtanak Mashanuck Pointhoz.

- Szóval, miért találkozunk? – kérdezi Pat a testvérét.
- A Morettik megadóztatják a Spindrifitet – emlékezteti Liam.
- Az ő területük – feleli Pat.
- De a Spindrifit nem – válaszolja Liam. – Azt jogtalanul csinálják.

Ez igaz, gondolja Danny, miközben kinéz az ablakon. A többi parti hely az olaszokhoz tartozik, de a Spindrifit már az apja ideje óta az íreké. Jól ismeri a helyet, szokott ott berúgni, amikor a hajókon dolgozott; néha a helyi bluesbandákat meghallgatni ment oda, akikre hétvégente jegyet vettek nyáron.

A tulajdonos, Tim Carroll, haver.

Kukoricaföldek mellett suhannak el, és Danny mindig elképed, hogy ezt a területet nem fejlesztették. Ugyanaz a család birtokolja háromszáz éve, és makacsok, azok a nyakas, régi New England-iek inkább kukoricát termesztenek, mint hogy eladják a földet, és gazdagon nyugalomba vonuljanak. De Danny hálás ezért. Szép itt, farmok egész az óceánig.

- Akkor most mi van? – kérdezi Pat Liamet. – Tim fordult hozzád?

Ez a protokoll megszegése. Ha Timnek baja van, akkor Johnhoz kellene fordulnia, vagy legalábbis Pathez. Nem a fiatalabb testvérhez, nem Liamhez.

– Nem *fordult* hozzám – válaszolja Liam kissé védekezően. – Épp sört ittam, elkezdtünk beszélgetni...

Olyan sok kis félsziget és dagály miatt létrejött mocsaras terület van a part mentén, gondolja Danny, hogy a szárazföld felé, aztán a partvidék mentén, aztán vissza a tenger felé kell autózni, hogy eljuss egy konkrét helyre. Gyorsabb lenne, ha lecsapolnák a mocsarakat, és utakat építenének, de az Connecticut lenne, nem Rhode Island.

Rhode Islandben a bonyolult, nehezen megtalálható dolgokat kedvelik.

A másik nem hivatalos állami mottó: „Ha tudnod kellene, akkor tudnád.”

Így beletelik néhány percbe elhajtani a Spindrifitig, amikor oda is sétálhattak volna a parton. De ők a kocsíúton mennek, el a kukoricaföldek, majd a kis élelmiszerbolt, a hot dogos bódé, a mosoda, a fagyaltospavilon mellett. Ahogy beveszik a kanyart, visszajutnak az óceánpartra, ott van egy lakókocsipark, és utána a bár.

Előtte parkolnak le.

Bemész az ajtón, és tudod, hogy ez aztán nem egy pénzköpő gép. Régi, deszkával burkolt csehó, amit hatvan-egynéhány éve mardos a sós levegő és a téli szelek, csoda, hogy még áll. Egy nagyobb szélroham le tudná rombolni, gondolja Danny, és közeledik a hurrikánszezon.

Tim Carroll a bárpult mögött áll, épp egy sört lök egy turista elé.

Csontos Tim, gondolja Danny, ragasztóval se ragadna rá egy kiló. Tim úgy harminchárom lehet, és már most látszik, hogy amióta a faterja meghalt, a hely vezetésének felelőssége megöregíti. Kötényébe törli a kezét, és kijön a pult mögül.

- Peter és Paul már itt van – mondja, állával a terasz felé intve. – Chris Palumbo is velük van.
- Szóval, mi a gond, Tim? – kérdezi Pat.

– Bejönnek a mandzsettájukat rángatva – mondja Tim. – Itt vannak majdnem minden délután, isszák a korsókat, amikért nem fizetnek, szendvicseket, burgereket rendelnek... Láttad mostanában

a marhahús árát? És a zsemléét?

– Igen, értem.

– És most meg még borítékot is akarnak? – mondja Tim. – Lényegében tíz-tizenegy nyári hetem van, hogy pénzt keressek, az év további részében cseszhetem. Pár helyi ember meg a halászok dédelgetik a sörüket két órán át. Ne vedd sértésnek, Danny.

Danny megrázza a fejét, mintha azt mondaná, *semmi gáz*.

Átsétálnak egy nyitott rámpán, ki a teraszra, amelyet bizonytalanul rögzítettek pár szikla fölé olyan helyzetben, hogy lehetőleg ne csússzon bele az egész épület az óceánba. Onnan kintről Danny látja az egész déli partvonalat a gileadi világítótoronytól Watch Hillig.

Gyönyörű.

A Moretti fivérek egy fehér műanyag asztalnál ülnek a korlát mellett, amire Chris Palumbo feltette a lábát.

Peter Moretti úgy néz ki, mint egy tipikus nagyokos – sűrű, hátrasimított fekete haj, fekete ing felgyúrt ujjal, hogy látsszon a Rolex, dizájnfarmer a mokaszinja fölött.

Paulie Moretti egy vékony digó, talán 170 magas, karamellszínű bőrrel, világosbarna haja melírozva és szoros gyűrűkbe dauerolva. *Dauerolva*, gondolja Danny, ami most divat, de nem az, amivel ő ki tudna békülni. Danny úgy gondolja, bár ezt nem mondja, hogy Paulie mindig is egy kicsit Puerto Ricó-inak látszott.

Chris Palumbo más. Vörös haj, mintha a francos Galwayből jött volna, de különben annyira olasz, mint a vasárnapi paradicsommártás. Danny emlékszik, mit mondott róla az öreg Bernie Hughes:

– Sose bízz meg egy vörös hajú digóban. Azok a fajtájuk legrosszabbjai.

Igen, Peter okos, de bármilyen okos, Chris okosabb. Peter egy lépést sem tesz nélküle, és ha Peter megteszi a nagy lépést felfelé, Chris lesz a consiglieréje, az nem kérdés.

Az írek székeket húznak az asztalhoz, miközben a pincérnő hoz két kancsót, és leteszi. A férfiak kitöltik a sörüket, aztán Peter Timhez fordul.

– A Murphyshez futottál?

– Nem futottam – feleli Tim. – Én csak elmondtam Liamnek...

– Mi itt mind barátok vagyunk – mondja Pat, nem akar belemenni a protokollba, hogy ki mondott mit, kinek.

– Mi itt mind barátok vagyunk – mondja Peter –, de az üzlet az üzlet.

– Ez a hely nem fizet adót – mondja Liam. – Sose fizetett, és sose fog. Tim apja és az én apám...

– Az ő apja meghalt – mondja Peter, aztán Timre néz. – Nem tiszteletlenségből, nyugodjon békében. De a megállapodás is elmúlt vele.

– Védelem alatt áll – feleli Pat.

– Örökre adómentesek – mondja Peter –, mert harminc évvel ezelőtt valami mocsárlakó itt főzött krumplit?

– Peter, ne már... – mondja Pat.

Chris beleszól:

– Mit gondolsz, ki intézte el, hogy a Munkaügyi Minisztérium engedjen építeni erre a sziklára, hogy ne tutaj legyen a helyből, te vagy a kibaszott Huckleberry Finn? Az harminc-nyolcvan rongynyi anyag, a munkáról nem is szólva.

Pat nevet.

– Mi az, *te* fizetted?

– Mi *intéztük el* – feleli Chris. – Nem hallottam, hogy Tim akkor sírt volna.

– Már a ti étel-miszer-beszállítótoktól vásárolok – válaszolja Tim. – És mennyit fizettet velem a húsért? Sokkal jobban járnék valami másik helyen.

Ez igaz, gondolja Danny. A Morettik már így is pénzt vesznek ki ebből a helyből, az árusítóautomatákból és a nagykereskedők kenőpénzén keresztül. Nem beszélve a potyázásról.

– És az utolsó alkalomból, mikor egy egészségügyi felügyelő igazán felforgatja a konyhát – válaszolja Chris –, első alkalom lesz.

– Akkor ne edd a kurva kajámat, jó?

Peter áthajol az asztalon Pathez.

– Mi csak azt mondjuk, hogy az utóbbi időben voltak költségeink a hellyel kapcsolatban, és azt gondoljuk, Timnek hozzá kéne járulni egy kicsit. Ez olyan észszerűtlen?

– Nem tudom nektek adni, ami nincs – siránkozik Tim. – Nincs pénzem, Peter.

Peter vállat von.

– Talán ki tudunk valamit találni.

Helyben vagyunk, gondolja Danny. Az adókövetelés csak felvezetés volt. A Morettik tudják, hogy Timnek nincs pénze. Ez csak a megnyitás volt ahhoz, amit igazából akarnak.

– Mire gondolsz? – kérdezi Pat.

– Az egyik emberünk – válaszolja Peter – múlt héten lebonyolított egy kis tranzakciót itt a férjfévécében, és Tim keménykedett vele.

– Kokót árult – mondja Tim.

– Kezet emeltél rá – mondja Paulie. – Konkrétan kidobtad.

– Igen, és megteszem újra, Paulie – feleli Tim. – Ha az öregem tudná, hogy ez ment itt...

Danny emlékszik egy vitára Pat és Liam között Liam miami utazásairól. Azért jár le oda, amit „paráználkodásnak” nevez. Danynek megvan a gyanúja Liam miami útjaival kapcsolatban.

Patnek is.

Danny jelen volt, amikor Pat sarokba szorította Liamet, és azt mondta:

– Esküszöm, Liam, ha hazahozol bármit Floridából a herpeszen kívül...

Liam nevetett.

– Mire gondolsz, kokóra?

– Igen, kokóra gondolok.

– Sok pénz van a kocszban, tesó.

– Meg sok börtönév is – válaszolta Pat. – Sok kurva zaklatás a szövetségiaktól és a helyiektől. Nem hiányzik ez nekünk.

– Igenis, keresztapa – felelte Liam. Marlon Brandót kezdte utánozni. – Elveszítjük a bíróinkat, a politikusainkat...

– Én nem viccelek, öcsikém.

– Ne rémüldözz – mondta Liam. – Nem hozok be semennyi kokót, az isten szerelmére.

– Rajta is leszek, hogy ne hozz.

– Jézusom. Elég.

Danny most visszaemlékszik arra a beszélgetésre, és el kell gondolkodnia, mi a francról beszélnek ezek itt valójában.

– Nézd – szólal meg Peter –, talán tudunk egy kicsit csökkenteni az összegen, ha Tim kissé rugalmasabb lenne ebben a másik dologban.

– Miért itt? – kérdi Pat. – Télen nincs semmi, csak halászosok.

– A halászosok nem kokóznak? – kérdi Paulie. – Ne ártasd magad. Minél rosszabbul megy a halászat, annál inkább kell nekik. Minél jobban megy a halászat, annál többet akarnak.

Danynek nem tetszik ez a megjegyzés. Nehéz megélni, eltartani a családot – a srácok ott szereznek egy kis vigaszt, ahol találhatnak. Régen a pia volt, most a kocsz. Hát, pia még mindig van, de most már kocsz is.

– Csak azt mondom, vannak más helyek, ahol bonyolíthatnátok ezt az üzletet – erősködik Pat.

Ez igaz, gondolja Danny. Ismer legalább öt lebuja a parton, ahol lehet kaszálni a kokóval.

– Azokon a helyeken a farkadat nem tudod úgy kirázni a vizeldében, hogy ne ütközz egy narkósba – válaszolja Peter. – Azt hittem, mi itt mind barátok vagyunk. Egy barát megtagad egy szívességet a barátjától?

– Ez rohadt nagy kérdés – mondja Tim. – Elveszíthetem az italmérési engedélyemet. A picsába, elvehetik tőlem a helyet.

Pat kinyújtja a kezét, hogy elhallgattassa. Danny felismeri a gesztust, százszor is látta az öreg Murphytól. Biztos öröklött.

– Ki árul nektek itt lent? – kérdezi Pat.

– Ismered Rocco Giannettit.

Danny ismeri – dörzsölt, huszonvalahány éves, egy rohadt BMW-t vezet. Danny most már érti, miből fizeti a biztosítást.

– Rocco feltűnő – feleli Pat. – Hangos. Magára vonja a figyelmet.

– Mi az, most már munkaügyis vagy? – kérdezi Paulie.

– Jobb szeretnél valaki mást? – kérdi Peter.

– Jobb szeretnék egy *felnőttet* – válaszolja Pat.

– Meg tudjuk oldani – feleli Peter. – Mit szólsz Chrishez?

Hát ez az, gondolja Danny – erről szólt végig a játék, hogy elérjék, Chris Palumbo áruljon itt kokót. És ez nem a Morettik ötlete volt, hanem Chrisé, a vörös hajú digó valószínűleg felpiszkálta a Morettiket az adó miatt, aztán a kokóüzletet ajánlotta kompromisszumként. Keresni fog a kocszon, aztán majd lead belőle Peternek és Paulnak.

Pat meghozza a döntését.

– Kétszer egy héten, szezonon kívül. Nyáron semmi. Chris bent találkozhat a vevőjével, de a kábszert átadni kimegy a kocsijához. Egy unciánál nem lehet több, soha.

– Nyáron nem üzletelhetünk? – reklamál Paulie. – Ez milyen már?

– *Semmit* sem kell adnunk nektek – válaszolja Liam.

– Hogy az a kurva...

– Oké – mondja Peter, elhallgattatva az öccsét.

– Tim, neked így rendben van? – kérdezi Pat.

– Azt hiszem.

Keletlen, és Danny nem hibáztatja. De mit lehet tenni? Így működik a világ. Az ő világuk mindenképpen. Pat nem ajándékozott oda semmit, amit a Morettik nem tudtak volna elvenni. Csak éppen jó érzés engedékenynek lenni olyasmivel kapcsolatban, amit az ember nem tud megakadályozni.

Mindemellett Pat a jövőbe tekint. Pasco a visszavonulásáról beszél – Mashanuck nyáron, Florida télen. Valaki elő fog lépni, hogy átvegye az egyes számú pozíciót, és vélhetően Peter Moretti lesz az. Fiatal, de már vezető, nagy pénzt keres; ha az idősebb Moretti épp nem a Felnőtt Büntetés-végrehajtó Intézetben töltené a húsz évét, ő lenne az a személy, de így Peter érzi, rajta a sor. Pat Murphy tudja, hogy mindenképpen Peterrel fog üzletelni, és jó kapcsolatot akar fenntartani vele.

– Elrendezed majd Pascóval? – kérdezi Pat Petertől.

– Minek terheljük ezzel – feleli Peter.

Pillanatnyi csend, aztán mind nevetésben törnek ki. Miért is ne, érzik a bátorságukat, az erejüket és a fiatalságukat, tudják, hogy ők veszik át az uralmat a világban. Megtehetnek dolgokat anélkül, hogy az öreg fazonok tudnák; a jóváhagyásuk nélkül. Nem mintha nem lenne kurva húzós dolog drogot árulni Pasco hátsó udvarában a tudomása nélkül, csak vicces volt, ahogy Peter ezt mondta, és pár pillanatra mind barátok lettek; minden srác nevet, amikor átvernek valakit.

– És Peter – mondja Pat –, állj le egy kicsit a burgerekkkel, jó?

– Aggódsz a derékbőségem miatt?

– Fizess a szendvicsekért, te sóher.

Erre megint nevetni kezdenek.

Jó fiatalnak lenni a kellemes nyári napokon, gondolja Danny. De az úton visszafelé nem tud szabadulni az érzéstől, hogy Liam most arra készül, hogy kokót áruljon a Moretti testvérekkel.